

Μια πολιτική κριτική που δεν ακούστηκε

του **Χρήστου Γεωργίου**

Καθηγητή Πανεπιστημίου

Ο Δ. Στρατούλης και ο Π. Σωτήρης ήταν κι οι δυο τους ομιλητές σε εκδήλωση της ΛΑΕ Πάτρας στις 8-2-2015, μια από τις ελεγχόμενες εκδηλώσεις «πολιτικής ενημέρωσης» που διοργανώνει η εν δυνάμει και καθεστωτική αριστερά, ώστε να λογοκρίνει χρονικά και σε περιεχόμενο (με προεδρία κομματοφρουρών, εν προκειμένω του κ. Παναγιώτη Χριστοδούλου) τις παρεμβάσεις των «από κάτω» που αποκαλύπτουν την πολιτική ανειλικρίνεια των προσκεκλημένων κομματικών στελεχών. Επιπλέον, με τέτοιες εκδηλώσεις ανακυκλώνεται και η κομματική γραφειοκρατία από εκκολαπτόμενους κλώνους, μέσω των πολιτικά αβλαβών συνθηματικών τοποθετήσεων τους. Στη γνήσια αριστερά ταιριάζουν μόνο εκδηλώσεις που θα δίνουν χρονική προτεραιότητα στον ανελέητο έλεγχο και κριτική των «από κάτω» σε αυτόκλητους πολιτικούς εκπροσώπους τους.

Το ερώτημα που αποτράπηκε να διατυπωθεί στους κ.κ. Δημήτρη Στρατούλη και Παναγιώτη Σωτήρη (της ΑΡΑΝ, πρώην συνιστώσας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και νυν της ΛΑΕ) είναι το πώς αποδεικνύουν στο λαό (και όχι στα κομματικά ακροατήριά τους) ότι το Συριζαϊκό κομματικό και κυβερνητικό παρελθόν των πρωτοκλασάτων στελεχών της ΛΑΕ μπορεί να τους καταστήσει αξιόπιστους εκφραστές και εκτελεστές μιας εναλλακτικής πολιτικής πρότασης.

Το ερώτημα αυτό θεμελιώνεται σε δύο «δικές τους» πηγές: Σε στοιχεία άρθρου του κ. Γιάννη Μηλιού (καθηγητή πολιτικής οικονομίας και πρώην υπεύθυνου Οικονομικής Πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ: <http://www.jmilios.gr/enas-apologismos-tis-metexeliksisi>), καθώς και σε δημοσιοποιημένες αποφάσεις ή τοποθετήσεις ηγετικών στελεχών της ΛΑΕ ενόσω συμμετείχαν στην πρώτη κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ.

Ο κ. Μηλιός διαπιστώνει/αποκαλύπτει ότι με την προκήρυξη των εκλογών της 25/1/2015 ανακοίνωσε στον Αλέξη Τσίπρα ότι δεν θα είναι υποψήφιος βουλευτής, ούτε θέλει συμμετοχή στην επερχόμενη κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ διότι: «1. Μετά το 2012 και ιδίως μετά τις Ευρωεκλογές του 2014 ο ΣΥΡΙΖΑ έχει υιοθετήσει μια στρατηγική «ιστορικού συμβιβασμού», προς ένα κόμμα και μια κυβέρνηση «εθνικής ενότητας», [...], με «εθνικό στόχο» την ανάπτυξη της ελληνικής καπιταλιστικής οικονομίας (που κατ' ευφημισμό ονομάζεται «παραγωγική ανασυγκρότηση» (στην ομιλία του ο κ. Στρατούλης χρησιμοποίησε τον ίδιο όρο ως στόχο της ΛΑΕ)... 2. Η στρατηγική του «ιστορικού συμβιβασμού», [...], αποτελεί αυταπάτη, που συνέπειά της μπορεί να είναι μόνο η ήττα της αριστερής στρατηγικής και ο μετασχηματισμός της Αριστεράς σε καθεστωτική δύναμη.»

Επομένως το ιδεολογικό πλαίσιο της νεοφιλελεύθερης μετάλλαξης του ΣΥΡΙΖΑ ήταν γνωστό από το 2012, και η σημερινή κατάληξή του προβλέψιμη για όλα τα κεντρικά στελέχη της ΛΑΕ. Πολύ περισσότερο, διότι η νεοφιλελεύθερη στροφή του κ. Τσίπρα «εκφράστηκε ποικιλοτρόπως, μεταξύ άλλων με τα πρόσωπα που επιλέχθηκαν, πολύ χρόνο πριν τις εκλογές της 25ης Ιανουαρίου, για να στελεχώσουν κρίσιμες υπουργικές και άλλες θέσεις της οικονομικής πολιτικής στην επερχόμενη κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ» (από το άρθρο του κ. Μηλιού). Το ίδιο γνώστης ήταν και ο κ. Λαπαβίτσας, με κρίσιμο ρόλο στο σχεδιασμό του προγράμματος της ΛΑΕ - αλλά και (ως άλλος Βαρουφάκης) στην οικονομικό-«ρεαλπολιτικό» δικαιολόγηση ενδεχόμενης

κωλοτούμπας της ΛΑΕ ως κυβέρνηση. Παρότι ο κ. Λαπαβίτσας δεν ήταν κομματικά υποχρεωμένος (ως μη μέλος του ΣΥΡΙΖΑ) να βοηθήσει την μεταλλαγμένη ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ να κερδίσει τις εκλογές, το έκανε αποδεχόμενος να κατέβει ως βουλευτής, γιορτάζοντας, μάλιστα, την εκλογή του τραγουδώντας τον ύμνο του ΕΑΜ. Η ιδεολογική ασυνέπεια του κ. Λαπαβίτσα είχε φανεί πολύ πριν (από το 2012) και από το ότι υπήρξε υποψήφιο εξωτερικό μέλος ενός αντιδημοκρατικού ακαδημαϊκού θεσμού που ο ΣΥΡΙΖΑ θα καταργούσε (διατηρώντας τον), του Συμβουλίου Διοίκησης (του Πανεπιστημίου Κρήτης).

Όσον αφορά την μετά τη Συμφωνία της 20ης Φεβρουαρίου 2015 στάση του, ο κ. Μηλιός αποκαλύπτει: «Στα ΜΜΕ έπαψα να εμφανίζομαι [...] όταν πλέον μου ήταν αδύνατο να υπερασπιστώ την ήδη προδιαγεγραμμένη πορεία προς αυτό που έχουμε σήμερα, το 3ο Μνημόνιο [δηλαδή ένα πρόγραμμα οικονομικών και κοινωνικών μετασχηματισμών ενταγμένο απόλυτα στο νεοφιλελεύθερο πλαίσιο εμπέδωσης των συμφερόντων του κεφαλαίου]».

Εντούτοις, πρωτοκλασάτα στελέχη της ΛΑΕ όπως οι κ.κ. Στρατούλης, Βαλαβάνη κ.α., και πρωτίστως ο υπό επικύρωση αρχηγός της κ. Λαφαζάνης δέχθηκαν να βοηθήσουν τον κ. Τσίπρα ως υπουργοί στην τότε κυβέρνηση (για την έμμεση βοήθεια της κας Κωνσταντοπούλου βλέπε: [Διαβάζοντας Ζωή, Βούτση, Βαρουφάκη, Λαφαζάνη... \(μια συζήτηση που πρέπει να γίνει\)](#)). Ούτε κατήγγειλαν στο λαό τη συμφωνία της 20ης Φεβρουαρίου στις λεπτομέρειές της ώστε να ενημερωθεί ότι τον πήγαινε κατευθείαν προς το 3ο Μνημόνιο, όπως αποδεικνύεται από ενδεικτικά αποσπάσματά της: «Ο σκοπός της παράτασης [της συμφωνίας] αυτής είναι η επιτυχής ολοκλήρωση της αξιολόγησης στη βάση των όρων της τρέχουσας διευθέτησης (δηλ. μη κατάργηση του 2ου Μνημονίου)», «Οι ελληνικές αρχές επαναλαμβάνουν την αδιαμφισβήτητη δέσμευσή τους να τιμήσουν τις οικονομικές υποχρεώσεις τους προς όλους τους πιστωτές τους πλήρως και εγκαίρως (δηλ. εγκατάλειψη ακόμα και της διαγραφής μέρους του χρέους)», «Οι ελληνικές αρχές θα παρουσιάσουν έναν πρώτο κατάλογο μεταρρυθμιστικών μέτρων, επί τη βάση της τρέχουσας συμφωνίας... (δηλ. σύναψη 3ου Μνημονίου)» (http://www.express.gr/news/politics/765859oz_20150221765859.php3).

Εστιάζοντας στον κ. Λαφαζάνη, 8 ημέρες μετά τη σύναψη της συμφωνίας της 20ης Φεβρουαρίου καθησύχαζε την κοινή γνώμη διαφωνώντας (αλλά με σκόπιμη υποβάθμιση της κρισιμότητάς της), «διαβεβαιώνοντας», με την εξής δήλωση: «Πράγματι η συμφωνία με τους λεγόμενους εταίρους παρουσιάζει μεγάλα προβλήματα (sic) αλλά σας διαβεβαιώνω ότι αυτά τα προβλήματα δεν πρέπει και δεν πρόκειται να μας εμποδίσουν να εφαρμόσουμε το ριζοσπαστικό πρόγραμμα μας» (συνέντευξη στην εφημερίδα “Αγορά” στις 28-02-2015: <http://www.tanea.gr/news/politics/article/5214173/lafazanhs-h-symfwnia-den-einai-aparaithto-na-perasei-a-po-th-boylh>). Πολιτικά αφελής, «ιστορικά συμβιβασμένος»; Σίγουρα όμως ο κ. Τσίπρας είχε την έμμεση στήριξή του, όπως και του κ. Λαπαβίτσα ως μη παραιτούμενος από βουλευτής.

Ο κ. Λαφαζάνης είχε κάνει, επίσης, πίσω και στη διαγραφή του χρέους με την πρότασή του για πώληση μέρους του στο πλαίσιο της υπογραφείσας διακρατικής συμφωνίας κατασκευής του αγωγού φυσικού αερίου Turkish Stream στην Αγία Πετρούπολη (από συνέντευξή του στην «Καθημερινή» στις 31-01-2016: <http://www.kathimerini.gr/847789/article/proswpa/proskhnio/p-lafazanhs-ti-eixa-symfwnhsei-me-toys-rwsoy-s-gia-to-xreos>). Ο κ. Λαφαζάνης έχει και σήμερα επιλέξει τη διαπραγμάτευση μαζί με τον κ. Στρατούλη για «μια βαθιά διαγραφή του χρέους» (προπαγανδιστική βυθομετρική άμβλυση της εγκατάλειψης της πλήρους διαγραφής του, από την ομιλία του).

Τα πρωτοκλασάτα στελέχη της ΛΑΕ έχουν φτάσει μέχρι το έσχατο επίπεδο αστειότητας προκειμένου να δικαιολογήσουν την ιδεολογικό-ενδοτική στάση τους απέναντι στον κ. Τσίπρα. Ο κ. Στρατούλης στην ομιλία του προσέφυγε στη δικαιολογία του «λυντσαρίσματος»(!), σαφής ένδειξη του ελιτίστικου υποβιβασμού από τα στελέχη αυτά του διανοητικού επιπέδου των ακροατηρίων τους. Ούτε η στάση τους εξηγείται με τη δικαιολογία του ‘πολιτικά θαλασσοδαρμένου’ κ. Γλέζου ότι εξαπατήθηκε («που τον εμπιστεύθηκε») από τον κ. Τσίπρα για να ξαναζητήσει συγγνώμη από τον Ελληνικό λαό (πρόσφατα σε

αγροτικό μπλόκο). Ακόμα όμως κι αν ίσχυε αυτό μερικώς θα αποδείκνυε έλλειψη πολιτικής οξυδέρκειας και ωριμότητας, κάτι που είναι πολιτικά εγκληματικό για στελέχη που ζητάνε από τον Ελληνικό λαό να τους εμπιστευθεί για να του λύσουν τα προβλήματά του. Το ίδιο εγκληματικό θα ήταν, όμως, αν δεν αντιδράσαν επειδή πιστεύαν ότι θα έκαναν τον κ. Τσίπρα να υποχωρήσει στην εξίσου “ιστορικά συμβιβασμένη” λύση εκτός ευρωζώνης αλλά εντός ΕΕ (που η ΛΑΕ την έχει ήδη εξαγγείλει στο πρόγραμμά της, και που την επιβεβαίωσε και ο κ. Στρατούλης). Γιατί αυτή η λύση στην ουσία είναι μια παραλλαγή του αποτυχημένου σχεδίου του μεταλλαγμένου ΣΥΡΙΖΑ, της οποίας τη μετεξέλιξη στο σχέδιο Σόιμπλε δύσκολα θα απέφευγε η ΛΑΕ ως κυβέρνηση εγκλωβισμένη εντός του ΕΕ πλαισίου και υπό αμείλικτη εξωτερική πίεση. Και θα αναγκαζόταν να καταφύγει στην άθλια, όπως αποδείχθηκε εκ των υστέρων, στρατηγική του δημοψηφίσματος του ΣΥΡΙΖΑ, εγκλωβίζοντας ένα απροετοίμαστο λαό να αποφασίσει για έξοδο από την ΕΕ (κάτι που έχει ήδη εξαγγείλει η ΛΑΕ στο πρόγραμμά της).

Με όλα αυτά, τα μεγαλοστελέχη της ΛΑΕ δημιουργούν τη γενική εντύπωση ότι ουσιαστικά δεν διαφέρουν από τους αντίστοιχους κυβερνητικούς Συριζαίους συντρόφους τους παρά μόνο σε επιμέρους ζητήματα τακτικής. Επίσης, δείχνουν ότι έχουν έλλειμμα πολιτικής οξυδέρκειας και αδυναμία να προβλέπουν πολιτικοκοινωνικές εξελίξεις, ώστε επί αυτών να κάνουν βραχυπρόθεσμους πολιτικούς σχεδιασμούς. Ακόμα πιο δυσδιάκριτους στο λαό τους κάνει και η επικοινωνιακή αδυναμία ή/και τακτική τους να αντιμετωπίζουν πολιτικά τα κεντρικά στελέχη της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ «με το γάντι», και όχι ως πολιτικούς απατεώνες, ως προδότες της βούλησης του 61,3% ΟΧΙ και του «είμαστε σάρκα από τη σάρκα αυτού του λαού, είμαστε κάθε λέξη από το Σύνταγμα αυτής της χώρας...», και ως αντικαταστάτες των νεογερμανοτσολιάδων των ΝΔ-ΠΑΣΟΚ κ.λπ. Ούτε διαχωρίζονται από νεοϊεραπόστολους της επαναδημοκρατικοποίησης της ΕΕ, όπως την κα Κωνσταντοπούλου με τους Μωυσιακούς ηθικονομικοπολιτικούς οραματισμούς της, και τον κ. Βαρουφάκη με τις παγκοσμιοδιακυβερνητικές ελιτίστικες εμμονές του περί «παρωχημένων εθνικών κομμάτων», και τις ευπρόσδεκτες από τον κ. Σόιμπλε ψευδοδημοκρατικές ευρωκινήσεις (τύπου DiEM25) περί «ταρακουνήματος» της Ευρώπης «απαλά, φιλεύσπλαχνα, αλλά σταθερά» (<http://www.efsyn.gr/arthro/apetyha-os-ypoyrgos-oikonomikon>). Ούτε ξεχωρίζουν επικοινωνιακά από τα αστικά ψευτο-πατριωτικά κόμματα, διότι αδυνατούν να εκπέμπουν σαφή πολιτικά μηνύματα που να εντάσσουν τα ατομικά προβλήματα των πολιτών σε άξιους θυσιών κοινωνικούς, και σοσιαλιστικού προσήμου πατριωτικούς και εθνικοαπελευθερωτικούς στόχους. Ούτε συντονίζονται πολιτικο-επικοινωνιακά με το ότι η πλειοψηφία των πολιτών σκέπτεται και αποφασίζει βιωματικά και με διαστρεβλωμένα πολιτισμικά, πατριωτικά, εθνικά και θρησκευτικό-συναίσθηματικά κριτήρια.

Τους παραπάνω προβληματισμούς όφειλε να προτάξει και η APAN (με την ΑΡΑΣ) πριν ενώσει δυνάμεις με πρωτοκλασάτα στελέχη της ΛΑΕ με τόσο αναξιόπιστο πολιτικό παρελθόν. Πώς είναι τόσο σίγουρη ότι ως μειοψηφία θα μπορεί να πιέσει αυτά τα στελέχη προς ξεκάθαρες, δεσμευτικές προς τον λαό αριστερές λύσεις; Εκτός κι αν της αρκεί να παίξει ρόλο αριστερής πλατφόρμας της ΛΑΕ. Τα ηγετικά στελέχη της ΛΑΕ, πάντως, δεν υιοθετούν μια τέτοια λύση που θα συμπεριλαμβάνει ταυτόχρονη έξοδο Ευρωζώνη-ΕΕ (ο κ. Στρατούλης νομίζει ότι θα μας σώσει με «σύγκρουση» με την ΕΕ, την μία πλευρά του ίδιου νομίσματος), μη αναγνώριση του χρέους (οι κ.κ. Λαφαζάνης και Στρατούλης προτάσσουν την επαναδιαπραγμάτευσή του), εθνικοποίηση του τραπεζικού συστήματος, δήμευση της ξεπουλημένης δημόσιας περιουσίας, κ.λπ. Μια τέτοια λύση επεξηγημένη με απλά και αριστερής λογικής πατριωτικά λόγια στο λαό, θα μπορούσε να του είναι πειστική και άξια θυσιών. Είναι επίσης και υλοποιήσιμη με διαφανόμενη την ισχυρή πιθανότητα διάλυσης της ΕΕ και την επιστροφή στα εθνικά κράτη, λόγω ανυπέρβλητων εσωτερικών οικονομικών/πολιτισμικών αντιθέσεων και του εξωτερικού αποσταθεροποιητικού παράγοντα BRICS (Ρωσία Κίνα, κ.λπ.), αλλά και λόγω της μείωσης της ισχύος των ΗΠΑ και της ενίσχυσης της Ρωσίας στη Μεσόγειο Θάλασσα.

Πηγή: ΠΡΙΝ